

zahvalnost & radost 1/2018

Sadržaj	Strana
Propovjednikova knjiga i kršćanin (2)	1
Sredstva pomoći za vjernika, 1. dio: Kristova služba, Služba Duha Svetoga, Božja riječ, Vjera, Molitva, Zajedništvo	6
Biblijske slike i simboli: Jutarnja zvijezda, Truba (trombon)	15

Dragi čitatelji,

Pred vama je prvi broj časopisa u ovoj godini. Nastavljamo s temom započetom u prošlom broju: „Za sve postoji doba, i vrijeme za svaku nakanu pod nebom.“ Možemo biti neizmjereno zahvalni Bogu za to što je danas još uvijek doba milosti, da možemo reći: „Danas je dan spasenja“, i: „Sada je trenutak prihvaćanja“ (Božje milosti i spasenja po Isusu Kristu). Iako danas nije dan (ili sada nije vrijeme) da možemo biti potpuno zdravi i bez ikakvih muka, radujemo se tome što sigurno znamo da će doći vrijeme i za to.

A dok to očekujemo i idemo prema toj slavnoj vječnosti, ovdje na zemlji su nam na raspolaganju sva sredstva, odnosno svi izvori pomoći za vođenje pobjedonosnog života u Kristu. U ovome broju donosimo prvi od dva članka iz knjige Marca Tapernoux, koji govori upravo o tim sredstvima pomoći.

No ta sredstva su duhovne naravi i može ih se pojmiti i upotrebljavati samo vjerom. Zapravo, jedno od tih sredstava je sama vjera. Nažalost, mi smo radije skloni pouzdati se u ono što je vidljivo negoli u ono što je nevidljivo. Slični smo Mojsiju, koji je svog tasta zamolio: „Molim te, nemoj nas ostaviti; budući da ti znaš kako se trebamo utaboriti u pustari, mogao bi nam biti umjesto očiju“ (Br 10,31). Je li njegov tast bolje poznao pustaru negoli Jahve? Nisu li Jahvine oči vidjele bolje negoli oči njegova tasta? Zahvalni smo Bogu za sve njegove sluge i za svaki blagoslov koji možemo dobiti putem njih. No Gospodin svakome od nas obećava da će nas voditi izravno i dati nam sve što nam je potrebno, čak i kada nam je nedostupna bilo kakva pomoć od strane ljudi. Čak i onima koji su okruženi najvećom duhovnom tamom (Tijatira) on obećava dati „Jutarnju zvijezdu“, kao vodilju i kao nadu. Neka nas i ova tri članka u ovome broju „ohrabre da odlučna srca prionemo uz Gospodina“ (Dj 11,23).

*Uz srdačan pozdrav,
Vaš urednik*

Propovjednikova knjiga i kršćanin (2)

Za sve postoji doba, i vrijeme za svaku nakanu pod nebom ... vrijeme bacanja kamenja i vrijeme sabiranja kamenja.

(Propovjednik 3,1.5)

Postoje brojna objašnjenja ovog retka, no ovdje se ne želimo baviti židovskim običajima i povijesnim izvješćima kako bismo ga objasnili, nego ćemo se radije okrenuti drugim odjeljcima Pisma, koji nam mogu pomoći da ga razumijemo. U Izaiji 5 imamo zapisanu „pjesmu moga ljubljenoga o njegovu vinogradu“. U toj se pjesmi veli: „Moj dragi je imao vinograd na plodnome brežuljku: ogradio ga je i pokupio iz njega kamenje, i zasadio ga biranom lozom.“ Kako bi se pripremlilo polje za sjetvu i buduću plodonosnu žetvu, bilo je potrebno očistiti ga. Postojalo je vrijeme kada je trebalo „pokupiti“ kamenje, ili, kako veli Propovjednik, „bacati“ ga. Kasnije će možda doći vrijeme kada bude trebalo „skupljati kamenje“, da bi se, primjerice, sagradila kuća.

Zanimljivo je da i Salomon u drugoj svojoj knjizi povezuje to dvoje, to jest pripremanje polja i gradnju kuće: „Dovršši svoj posao vani i uredi si polje, a zatim zidaj svoju kuću“ (Izreke 24,27). U životu mladog kršćanina najprije je nužno da „urediš svoje polje“, a zatim će, ako je to Gospodinova volja, doći vrijeme da „zidaš svoju kuću“, to jest da se oženiš i osnuješ obitelj.

Mladi kršćanine ili kršćanko! Upotrijebi godine svoje mladosti da duhovno uzrasteš u zrelog Božjeg muškarca, ili zrelu Božju ženu, koji će, uz Božju pomoć, biti sposobni voditi pobožan obiteljski život. Upotrijebi svoje vrijeme i svoju snagu da upoznaš Božju riječ. Možda će ti Gospodin pokazati da u tvome životu postoji nešto, nekakvo „kamenje“, što mora biti „odbačeno“, kako te ne bi ometalo u tvome duhovnom rastu.

Za sve postoji doba, i vrijeme za svaku nakanu pod nebom ... vrijeme grljenja i vrijeme suzdržavanja od grljenja.

(Propovjednik 3,1.5)

Misao o grljenju može se promatrati na dva načina.

Prvo: to je poetski način izražavanja kojim se opisuje ljudska bliskost dviju osoba. Svakako da postoji „vrijeme grljenja“ i, prema Božjoj riječi, to je u braku. Od izvješća o stvaranju pa nadalje Bog jasno pokazuje da spolni odnos ima od Njega dodijeljeno mjesto u braku muškarca i žene: „Stoga će čovjek ostaviti svoga oca i svoju majku i prionuti uza svoju ženu; i bit će oni jedno tijelo“ (Postanak 2,24). Apostol Pavao u 1. Korinćanima 7,1-5 također govori o tome. Ako čovjek živi prema Božjem poretku u Stvorenju, bit će to na blagoslov supružnicima. No ako čovjek ima spolni odnos izvan braka, to je grijeh, i prouzročit će samo žalost i nesreću. Zbog toga postoji „vrijeme

suzdržavanja od grljenja“. Svaka osoba koja je u braku čini preljub ako ima spolni odnos s bilo kim osim sa svojim supružnikom. A svaka osoba koja nije u braku, ili koja više nije u braku, čini blud ako ima spolni odnos.

Drugo: grljenjem se izražava ljubav prema nekome. Može se reći da je među vjernicima, općenito, uvijek „vrijeme grljenja“. Kao što Gospodin veli: „Novu zapovijed vam dajem: Da ljubite jedan drugoga ... Po tome će svi znati da ste moji učenici“ (Ivan 13,34-35). No i među vjernicima, nažalost, može nastupiti „vrijeme suzdržavanja od grljenja“: ako crkva mora nekoga staviti pod stegu (1. Korinćanima 5,11). Kako je divno ako u takvom slučaju Božja milost vjernika koji je sagriješio dovede do pokajanja i obnove! Nakon što bude obnovljen, ili obnovljena, opet će doći blagoslovljeno „vrijeme grljenja“.

Za sve postoji doba, i vrijeme za svaku nakanu pod nebom ... vrijeme dobivanja i vrijeme gubljenja.

(Propovjednik 3,1.6)

Načelo dobitka i gubitka istinito je i u duhovnom području. Ako „vrijeme dobivanja“ koristiš za to da marljivo istražuješ Sveto pismo, korisnost i blagoslov će biti očiti u tvome životu. Ako pak ne koristiš, nedvojbeno će doći „vrijeme gubljenja“, kada ćeš možda izgubiti i ono što si mislio da imaš. Salomon ima mnogo što za reći o tome u jednoj od svojih knjiga: „Sine moj ... ako zavapiš za spoznajom i digneš glas svoj za razborom; ako je potražiš kao srebro i tragaš za njom kao za skrivenim blagom, tada ćeš shvatiti strah Gospodnji i naći ćeš Božje znanje“ (Izreke 2,1.3-5). Ovaj odjeljak sadr-

ži koristan savjet o tome kako da uvećaš svoju spoznaju Božje riječi. Prvo: digni glas za razborom. Ako u molitvi ne zatražiš od Boga da ti On otvori svoju riječ, proučavanje Biblije postat će samo umno vježbanje. Drugo: Salomon govori da trebaš tragati za spoznajom kao za skrivenom blagom. Moraš se potruditi da dobiješ istinsku spoznaju Božje riječi. Neke od najvećih dragocjenosti Pisma su poput „skrivenog blaga“. No on ne ohrabruje vjernika samo na traganje, nego ga i upozorava na posljedice lijenosti. „Onaj tko obrađuje svoju zemlju imat će izobilje kruha, a onaj tko ide za ispraznima imat će dovoljno siromaštva“ (28,19). To je istinito i u našem duhovnom životu. Ako sve svoje vrijeme provodimo baveći se onime što je od ovoga svijeta, a ne onime što je istinski kruh, doći će „vrijeme gubljenja“. Ishod će biti duhovno siromaštvo: „Nemaran čovjek skriva svoju ruku u njedrima, i neće je ni ponovno prinijeti svojim ustima“ (19,24). Biblija ti neće biti ni od kakve koristi ako je nećeš „prinijeti svojim ustima“.

Za sve postoji doba, i vrijeme za svaku nakanu pod nebom ... vrijeme čuvanja i vrijeme odbacivanja.

(Propovjednik 3,1.6)

Svakome tko se morao seliti poznato je pitanje: Što ćemo sačuvati, a što ćemo (od)baciti? No i to se može primijeniti na područje duhovnog.

Vrijeme čuvanja: „No ti ostani u onome što si naučio i u što si bio uvjeren, znajući od koga si to naučio i da od malena poznaješ Sveta pisma, koja te mogu učiniti mudrim za spasenje po vjeri koja je u Kristu Isusu“ (2. Timoteju 3,14-15). Kad je u pitanju isti-

na Božje riječi, onda je uvijek „vrijeme čuvanja“, ili, kako veli Pavao, „ostajanja“ u onome što smo ne samo naučili, nego u što smo potpuno uvjereni. Isti smisao ima i Pavlova opomena u 1,13: „Čvrsto se drži uzora zdravih riječi koje si od mene čuo, u vjeri i ljubavi koja je u Kristu Isusu.“

Vrijeme odbacivanja: Zanimljivo je da u istoj poslanici Pavao govori Timoteju da će se susresti s mnogo toga što bi bilo najbolje „odbaciti“; što znači da to treba izbjegavati, to jest uopće se ne baviti time. „Svjedoči ozbiljno pred Gospodinom da ne bude rječoborstva, koje nije korisno, nego je na propast slušateljima“ (2,14). „A svjetovnih se i ispraznih brbljarija kloni; jer će oni još više napredovati prema bezbožnosti“ (2,16). „Neka odstupi od nepravde svatko tko imenuje ime Gospodinovo“ (2,19). „Od mladenačkih strasti bježi“ (2,22). „A glupa i neuka propitkivanja odbijaj znajući da rađaju svađama“ (2,23). „Imat će obličje pobožnosti, ali snage su se njezine odrekli. Takvih se kloni“ (3,5).

Za sve postoji doba, i vrijeme za svaku nakanu pod nebom ... vrijeme paranja i vrijeme šivanja.

(Propovjednik 3,1.6)

U Bibliji vrlo često nalazimo osobe koje su razderale svoju odjeću. Spomenut ćemo samo neke od njih: Jakov („I razdera Jakov svoju odjeću, stavi kostrijet oko bokova te je mnogo dana oplakivao svoga sina“; Post 37,34); Jošua i Kaleb („A Jošua, sin Nunov, i Kaleb, sin Jefuneov, koji bijahu od onih koji su istraživali zemlju, razderaše svoju odjeću“; Brojevi 14,6); Ezra („Za večernje žrtve ustadoh iz svoje potištenosti; razderane halje i ogrtača padoh na koljena te raširih ruke prema

Gospodinu, Bogu mojemu“; Ezra 9,5). Čin paranja vlastite odjeće bio je znak žaljenja i unižavanja. I u vjernikovu životu postoji „vrijeme paranja“, vrijeme kada moramo žalovati i poniziti se pred Gospodinom. Razlog tome može biti neka osobna pogreška ili dubok osjećaj (svjesnost) lošeg duhovnog stanja Božjeg naroda u ovim posljednjim danima.

No postoji i „vrijeme šivanja“, vrijeme liječenja onoga što je slomljeno, ili hrabrenja onih koji su potišteni. Kada je Gospodin pozvao svoje prve učenike, neki od njih su upravo bili „bacali mrežu u more“ (Marko 1,16), što je djelatan posao koji nas podsjeća na službu širenja Evandjelja. Malo dalje od njih, drugi su „krpali svoje mreže“ (Marko 1,19), a to je posao koji zahtijeva osobitu vještinu, što nas podsjeća na službu pastira. „Ima takav koji govori kao da mačem probada, a jezik mudrih je zdravlje“ (Izreke 12,18). Kako lako mogu izgovoriti oštre riječi zbog kojih će moj brat ili moja sestra biti ranjeni. Možda ja sâm to neću ni primijetiti. No hvala Gospodinu da u njegovom narodu postoje takvi koji su sposobni progovoriti riječi koje donose ozdravljenje. Molimo se da bude više takvih vjernika čiji će jezici donositi ozdravljenje u „vrijeme šivanja“.

Za sve postoji doba, i vrijeme za svaku nakanu pod nebom ... vrijeme šutnje i vrijeme govorenja.

(Propovjednik 3,1.7)

Zar nam nisu svima poznate takve okolnosti kada smo govorili, ali smo kasnije shvatili da bi bilo bolje da smo šutjeli? Nisu li nam pak, s druge strane, poznate i okolnosti kada smo propustili govoriti i iskoristiti prigodu da svjedočimo za Gospodina? Vjerni Go-

spodinov sluga Mojsije bio je izazvan govoriti kada je trebao šutjeti, a posljedice su bile dalekosežne. „Budući da mu razdražiše duh, progovori on nepromišljeno ustima svojim“ (Psalam 106,33). Stoga se i mi možemo pridružiti Davidovoj molitvi: „Postavi stražu pred mojim ustima, Gospodine, čuvaj vrata mojih usana“ (Psalam 141,3).

No bilo bi prejednostavno, a i potpuno pogrešno, reći: „Neću više ništa govoriti, pa onda neću reći ništa pogrešno“ – jer postoji i „vrijeme govorenja“. To je istinito u pogledu naših razgovora s nevjernicima, kao i u pogledu naših razgovora s vjernicima. U pogledu Evandjelja imamo prekrasan primjer u gubavcima spomenutim u 2. Kraljevima 7,9: „Tada rekoše jedan drugome: ‘Ne radimo dobro; ovaj dan je dan dobrih vijesti, a mi šutimo: ako ostanemo do svanuća, snaći će nas neko zlo. Zato sada dođite da odemo i javimo kraljevu domu.’“ Tada je bilo „vrijeme govorenja“! Kada razmišljamo o stanju Božjeg naroda, također će biti okolnosti kada će biti vrijeme govorenja Božje istine na dobrobit vjernika. Primjer koji bismo trebali slijediti je Estera: „Jer budeš li sada šutjela ... dom oca tvojega bit će uništen: tko zna, nisi li do kraljevstva došla zbog trenutka kao što je ovaj?“ (Estera 4,14). I mi smo, kao kršćani 21. stoljeća, „došli do kraljevstva zbog trenutka kao što je ovaj.“

Za sve postoji doba, i vrijeme za svaku nakanu pod nebom ... vrijeme ljubljenja i vrijeme mržnje.
(*Propovjednik 3,1.8*)

Lako je razumjeti da za kršćanina postoji „vrijeme ljubljenja“. Ljubav je dokaz novog života u vjerniku; kao što

veli Ivan: „Mi znamo da smo prešli iz smrti u život, zato što ljubimo braću“ (1. Ivanova 3,14). Gospodin je svojim učenicima u posljednjim uputama u gornjoj sobi dao novu zapovijed: „Novu zapovijed vam dajem: Da ljubite jedan drugoga. Kao što sam ja ljubio vas, da i vi ljubite jedan drugoga“ (Ivan 13,34). Zapovijed da se „ljubi svoga bližnjega“ nije bila ništa novo. Ona je bila poznata veći iz Starog zavjeta. No mjerilo vjernikove ljubavi je bilo novo – i mnogo uzvišenije: „kao što sam ja ljubio vas“. Gospodinova ljubav prema njegovima mjerilo je za našu ljubav. Kada je Ivan kasnije pisao svoje poslanice, ta zapovijed nije više bila „nova“. Stoga je on mogao pisati: „Jer ovo je poruka koju ste čuli od početka: da ljubimo jedan drugoga“ (1. Ivanova 3,11). U Ivanovoj poslanici „od početka“ označava razdoblje kada je Gospodin bio ovdje na zemlji i dao tu zapovijed svojim.

Postoji li pak za vjernika doista „vrijeme mržnje“? Promotrimo sljedeće odjeljke u Novome zavjetu. „Ali ovo imaš: mrziš djela nikolaita, koja i ja mrzim“ (Otkrivenje 2,6); „Dok druge sa strahom spašavajte iz ognja ih grabeći, mrzeći čak i halju tijelom okaljaju“ (Judina 23). Čitaš li pažljivo te retke uočiti ćeš da nam nigdje nije rečeno neka mrzimo neku osobu (to je razlika u odnosu na Stari zavjet; primjer: Psalam 139,21-22), nego da trebamo mrziti ono što mrzi Bog: grijeh. Nismo li u opasnosti da u našem suvremenom svijetu prihvatimo i služimo se onime što Božja riječ naziva grijehom? Ljubimo grešnika, ali gnušajmo se nad grijehom!

Za sve postoji doba, i vrijeme za svaku nakanu pod nebom ... vrijeme rata i vrijeme mira.

(Propovjednik 3,1.8)

Sav život kršćanina je, na neki način, vrijeme rata. Apostol je Timoteju rekao neka „bije dobar boj vjere“ (1. Timoteju 6,12). No postoje i osobita razdoblja u kršćaninovu životu koja bi se mogla nazvati „vrijeme rata“. Juda je bio naumio pisati vjernicima o „zajedničkom spasenju“, ali je, vođen Duhom, osjetio hitnost potrebe „napisati vam i obodriti vas da se usrdno borite za vjeru koja je jedanput zauvijek predana svetima“ (Judina 3). A u Efežanima 6 Pavao govori o „zlom danu“ kada će Sotona osobito početi napadati vjernika. To je „vrijeme rata“, kada je potrebna Božja bojna oprema da bi se moglo oduprijeti (Efežanima 6,10-18). U „vrijeme rata“ potrebna nam je opomena: „Budite jaki u Gospodinu i u snazi njegove moći ... Stojte, dakle.“ Kako je ohrabrujuće da Duh Božji, prije negoli govori o našem nepri-

jatelju, prvo govori tko i što je na našoj strani: Gospodin i snaga njegove moći.

No Bog nam u svojoj milosti daruje i „vrijeme mira“. „Tada su crkve po svoju Judeji i Galileji i Samariji uživale mir i izgrađivale se; i hodile su u strahu Gospodinovu i množile se u utjesi Duha Svetoga“ (Djela 9,31). Nakon razdoblja progonstva, Božja crkva je sada imala vrijeme mira, a svako i vrijeme unutarnjeg mira i ozračje mira među vjernicima. Ishod toga bio je rast i izgradnja crkava. I mi smo potaknuti da se molimo za takvo „vrijeme mira“ jer će nam to omogućiti da živimo tih i Bogu ugodan život. „Stoga, prije svega, pozivam na to da se obavljaju prošnje, molitve, zastupanja, i zahvaljivanje za sve ljude ... da provodimo miran i spokojan život“ (1. Timoteju 2,1-4).

Michael Vogelsang

*Preuzeto iz dnevne pobožnosti
„The Lord is Near 2017“*

Sredstva pomoći za vjernika

(1. dio)

1. Kristova služba

„Ako je tko žedan, neka dođe k meni i pije“ (Ivan 7,37). Kakve god bile moje neugodnosti, nevolje i teškoće, kakva god bila moja žalost i samoća, Isus je odgovor na sve to. On mi ne obećava samo odmor ili utaženost žeđi. Čujemo što on veli: „Iz njegove će utrobe poteći rijeke žive vode“ (rd. 38). „Onaj tko pije od vode koju ću mu ja dati, neće ožednjeti nikada“ (Ivan 4,14). To je jedno od najvećih Božjih otkrivenja čovjeku: „neće“ – znači da zaista neće, „nikada“ – znači stvarno „nikada“, „žeđ“ – znači bilo koju potrebu koja je nezadovoljena.

Gospodin nas ne napušta zbog naših pogrešaka ili naše nemarnosti; on posređuje za nas i mi možemo praktično iskustiti njegovu milost. No to nije iskustvo bliskog zajedništva, niti svjestan napredak u spoznaji bogatstava i punine koja je u Kristu. To je milost koja je prilagođena našim potrebama, odgovor na našu bijedu; Isus pruža svoju ruku prema nama, sukladno potrebi koju osjećamo, potrebi stvorenoj u našim srcima uslijed djelovanja Duha Svetoga. To što se Isus tako bavi nama neizmjerljivo je dragocjena milost, slatko iskustvo njegove vjernosti i ljubavi. Na taj način učimo razlikovati dobro i zlo te provoditi osudu nad sobom. Kada izgubimo zajedništvo s Bogom, ne smijemo zanemariti taj unutarnji proces obnove u sebi, jer

ćemo, u protivnom, otvrdnuti ili biti odvedeni na stranputicu.

Krist je vjeran prijatelj. Čak i ako počnemo tonuti u valove, on pruža svoju ruku i izvlači nas. Slatko je osjetiti njegovu ruku u svim našim okolnostima, pa i onda kada smo ga, gubeći tlo pod nogama, primorali da je ispruži.

Krist u slavi ne zaboravlja svoja ljudska iskustva. Ona su zauvijek utkana u osjećajima koje je imao za vrijeme svoga čovječstva na zemlji, snagom božanske ljubavi koja je bila i izvor i pokretač tih osjećaja. I u slavi On zauvijek ostaje čovjek, i to u božanskom savršenstvu. Njegovo božanstvo udjeljuje snagu Njegove ljubavi njegovu čovječstvu, ali ga nipošto ne uklanja. Nitko nam nije tako blizak i nitko nije sišao tako duboko kao on da bi, božanskom snagom, mogao ući u sve čovjekove potrebe.

Gospodin kojega sam naučio poznavati kao Onoga koji je dao svoj život za mene isti je Gospodin s kojim svakog dana svoga života prolazim kroz životne okolnosti, a sva njegova briga za mene temelji se na istom načelu milosti kao i moje spasenje. Dragocjeno je i ohrabrujuće znati da i u sadašnjem trenutku Isus osjeća i iskazuje istu ljubav koju je pokazao i umirući za mene na križu!

Njegovanje redovitog zajedništva sa savršenim čovječtvom našega Gospodina Isusa Krista jest ono što nam najčešće nedostaje. Upravo zbog toga

osjećamo toliko nedostataka, toliko neplodnosti, nemira i zabluda na našem životnom putu. Oh, kad bismo samo jednostavnom vjerom mogli prodrijeti u tu istinu da je Onaj koji sjedi zdesna Veličanstvu u nebesima istinski Čovjek – Čovjek čije suosjećanje je savršeno, čija ljubav je neshvatljiva, čija snaga je neograničena, čija je mudrost beskrajna, čiji su izvori neiscrpivi, čija su bogatstva neistraživa, čije je uho otvoreno za svaki naš uzdah, čija je ruka otvorena za sve naše potrebe, čije je srce ispunjeno neizrecivom blagošću prema nama – tada bismo bili mnogo manje ovisni o svemu što proizlazi od stvorenja, kojim god načinom to dolazilo do nas. Sve ono što srce može poželjati, imamo u Isusu.

„Isus Krist je isti jučer, danas i zauvijek“ (Heb 13,8). Isti je u svojoj ljubavi i u svojoj vjernosti; isti je u tome da obasja, oživi, vodi i zaštititi one koji su njegovi. Ono što je On u prošlosti bio za sve svete koji su završili svoj životni put, i sada je to za nas. A ono što On sada jest, bit će i u vječnosti; da ispuni i zadovolji naša srca. Neka nam to bude dovoljno i neka to ispuni naša srca. U njemu ćemo naći počinak, hrabrost i snagu. On u potpunosti zadovoljava sve.

Kristova svećenička služba temelji se na ljubavi koja je bila pokazana jedanput na križu, ali koja se nipošto ne ograničava samo na djelo spasenja izvršeno na križu. Ona, naime, ostaje, i ostatak će ista do kraja: „Isus ... budući da je ljubio svoje koji bijahu u svijetu, do kraja ih je ljubio“ (Iv 13,1). Gospodinu nije dovoljno samo to da nas spasi; njegova ljubav želi nas spasiti do kraja, i zbog toga je on djelatan kao svećenik. On ima „nepromjenjivo sve-

ćeništvo. Stoga on i može potpuno (do kraja) spašavati one koji po njemu pristupaju Bogu“ (Heb 7,24-25). Tu svećeničku službu u korist onih koji su njegovi ne može zaustaviti niti ometi ništa.

2. Služba Duha Svetoga

Kada živimo s Bogom, kada hodimo po Duhu i ne žalostimo ga, on nas održava u zajedništvu, u uživanju u Bogu, povoljnom izvoru radosti – vječne radosti. To je stanje u kojemu Bog želi ostvariti sve svoje naume s nama u Isusovoj osobi. Srce se širi po mjeri glavnog predmeta koji ga zaokuplja. Takvo bi trebalo biti naše normalno stanje.

Dolazak Svetoga Duha na nas u potpunosti je, jednako kao i oprostjenje, pitanje vjere. Čim vidimo Gospodina Isusa na križu, znamo da su nam grijesi oprostjeni; a čim vidimo Gospodina Isusa na prijestolju, znamo da je Sveti Duh izliven na nas.

Hvaljen neka je Bog! Ni jedno od njegove djece nema potrebe čeznutljivo čekati na to da mu bude darovan Duh. Isus ne mora biti učinjen Gospodinom – on jest Gospodin; tako ni ja ne trebam primiti Duha – ja jesam primio Duha. Sve je pitanje vjere, koja dolazi putem otkrivenja. Kada su nam oči otvorene vidimo da je Duh već izliven, jer je Isus proslavljen, a molitva se u našim srcima mijenja u zahvaljivanje. Znete li, dragi prijatelji, da je Duh koji prebiva u vama sâm Bog? Oh, neka nam se oči otvore da vidimo veličinu Božjeg dara! Duh koji prebiva u meni nije samo utjecaj, nego živa osoba – sâm Bog. Beskrajna Bog je u mojem srcu! Ja sam samo zemljana posuda, ali u toj zemljanoj posudi nosim bla-

go neizrecive vrijednosti – Gospodara slave!

Kakav li će samo osjećaj dubokog poštovanja ispuniti naše živote kada doista shvatimo da je Bog od naših srdaca načinio svoje prebivalište! Nestat će sva površnost, sva lakomislebnost, kao i svako traženje onoga što je „moje“, budući da znamo da smo hram Duha Svetoga i da Duh Božji prebiva u nama. Jesmo li doista svjesni da, kamo god idemo, u sebi nosimo Svetoga Duha Božjega?

Nisam samo ja u Kristu (2 Kor 5,17), nego je i Krist u meni (Rim 8,10). Kao što čovjek u tjelesnom smislu može živjeti i raditi samo na zraku, a ne i u vodi, tako i u duhovnom smislu Krist ne prebiva i ne očituje se u tijelu, nego u Duhu. Stoga, ako živim po tijelu, opažam da je ono što je u meni od Krista, da se tako izrazim, „zapriječeno“ u meni. Iako doista jesam u Kristu, ako živim po tijelu, to jest u vlastitoj snazi i po vlastitoj volji, sa zaprepaštenjem uviđam da se u meni očituje ono što je od Adama. Želim li istinski iskusiti sve što je u Kristu, moram naučiti živjeti u Duhu.

Živjeti u Duhu znači uzdati se u Svetog Duha da će on postići u meni ono što ne mogu učiniti sâm. Taj život je potpuno drugačiji od onoga kakvim bih ja živio sam po sebi, to jest po svojoj naravi. Kad god sam suočen s novim Gospodinovom zahtjevom, očekujem da On izvrši to što očekuje od mene. Ne trebam pokušavati to izvršiti sâm, nego se trebam pouzdati; ne moram se boriti, nego se odmarati u njemu. Neću pokušati preoblikovati sâm sebe određenim naporom, nego ću se smatrati mrtvim u Kristu u pogledu svih očitovanja tijela, a od Duha

ću očekivati da on u meni proizvede plod Duha.

„Hodite u Duhu i nećete udovoljavati požudi tijela“ (Gal 5,16). Ako živimo u Duhu, ako živimo po vjeri u uskrslug Krista, možemo zaista ostati mirni dok Duh svakog dana ostvaruje nove pobjede nad tijelom. Darovano nam je to da preuzmemo tu odgovornost. Naša pobjeda sastoji se u skrivanju u Kristu i jednostavnom povjeravanju njegovom Svetom Duhu, koji svojim novim težnjama u nama pobjeđuje tijelo i njegove požude. Ne smijemo zaboraviti da je nova narav u vjerniku u stanju ovisnosti. O Duhu je ovisna u pogledu snage, a o Riječi je ovisna u pogledu vodstva. No očigledno je da se snaga može očitovati samo tamo gdje je Duh Sveti. No on može biti ožalošćen i prigušen. Ali ako hodimo po Duhu, dobit ćemo sigurnu i trajnu pobjedu nad tijelom.

Kada smo u iskušenju da si dopustimo imati misli, osjećaje ili riječi koje nisu u skladu s Bogom, kakav li je snažan lijek to kada shvatimo da Sveti Duh prebiva u našim tijelima kao u svome hramu! Ako bismo se uvijek mogli prisjećati toga, to bi nas sačuvalo od lutanja u mislima, od lakomislenih i ispravnih riječi i nepromišljenih djela.

3. Božja riječ

Neka mi savjest nikada ne nastoji izbjeći oštricu Riječi i neka se ne bojim da me ona probode! Više se trebam bojati onoga što bi moglo spriječiti njezino ispitivačko djelovanje.

Božja riječ prikazuje sve onako kako to stoji u odnosu prema Bogu. Ona objavljuje postojanje svega, odakle sve potječe (kao, primjerice, Stvorenje) te planove i naume koji su bili pokretač svega. Ta objava pokazuje tko je zač-

tnik svega i kakva je njegova narav, to jest pokazuje da je to živi Bog na nebesima. Živa riječ je došla k nama. Pojavila se u Kristu da se obznani čovjeku, da mu udijeli život, ako vjeruje, te da ga usmjerava i vodi u vjeri. Tako je vjernik vođen prema gore, kamo je otišla utjelovljena živa Riječ. Naš grad i naše građanstvo je u Nebu (Fil 3,20).

Samo Bog može savršeno izraziti ili otkriti što Bog jest: stoga je Riječ, zbog onoga što teče njome, beskrajna, jer ona je izraz dubina božanske naravi i povezana je s tim dubinama.

Neka bismo imali dublji osjećaj punine, veličanstvenosti i autoriteta Božje riječi! Trebali bismo biti ojačani u pogledu toga. Potreban nam je tako jasan, tako snažan, tako trajan osjećaj uzvišenog autoriteta Svetog pisma i njegove potpune dostatnosti za sva vremena, za sva podneblja, za sva mjesta, za sva područja – osobna, društvena i crkvena – kako bismo se mogli oduprijeti svim naporima neprijatelja da umanjí vrijednost tog neprocjenjivog blaga. Neka bi naša srca bila više u skladu s ovim riječima psalmista: „Srž je riječi tvoje istina, i svaka odredba tvoje pravednosti ostaje zauvijek (Ps 119,160).

Važno je napomenuti da kršćani ne mogu iskusiti nikakvu stvarnu djelotvornost Riječi, ne mogu njome izvojevati nikakvu pobjedu, niti je uopće mogu znati koristiti ako nisu najprije iskusili njezinu djelotvornost na sebi samima, i ako ona nije njih osobno naučila kako se oduprijeti Sotoninim zavodnjima. Trebamo steći unutarnja i osobna iskustva u pogledu snage Riječi da bi se njome mogli služiti u korist drugih. Ona je „mač Duha“ (Ef 6,17). Samo Duh joj može dati svu nje-

zinu oštrinu i učiniti da u srca drugih proдре onako kao što je ušla i u naše srce.

Božja riječ je stvaralačka snaga koja vlada nad materijom i ima prednost pred njom. Prepustimo se toj stvaralačkoj snazi i neka nas ona stalno oživljava. Neka nam Bog podari da dan za danom živimo po njegovoj riječi!

Strah Božji prepoznaje se kod onog čovjeka čija je savjest podvrgnuta autoritetu Riječi. Ne možemo ugoditi Bogu ako se ne pokorimo njegovoj riječi.

Vanjske okolnosti treba vagnuti u Božjoj prisutnosti i suditi u svjetlu njegove Riječi, jer nas one inače mogu odvesti u najgore pogreške. Ukratko, Božja riječ je savršen probni kamen za sve; vanjske okolnosti, intimne utiske i osjećaje – sve to treba postaviti pod svjetlo Svetog pisma i prosuditi smireno i ozbiljno. To je pravi put mira, sigurnosti i blagoslova za svako Božje dijete.

Riječ je apsolutno neophodna kršćaninu. On ne može opstati bez nje. Kao što se naravni život održava kruhom, tako se i duhovni život održava Božjom riječju. Hraniti se znači više negoli proučavati Bibliju da bi se otkrilo njezin nauk, ili da bi se dobilo potvrdu ispravnosti vlastitih stavova. Hraniti se znači tražiti u njoj ono što podupire život novog čovjeka, to jest hranu, svjetlo, upute, utjehu, ovlast, snagu; jednom riječju: sve ono što bi duši moglo zatrebati.

Riječ mora za nas biti kao kruh gladnom čovjeku, ili kao kompas moreplovcima. Njome se trebamo hraniti i po njoj djelovati, misliti i govoriti. Što više bude tako, tim više ćemo poznavati njezinu beskrajnu vrijednost. Tko najbolje zna vrijednost kruha? Je li to kemičar? Ne, nego gladan čovjek!

Kemičar ga može analizirati i reći od čega se sastoji, ali gladan čovjek iz iskustva zna njegovu vrijednost. Tko najbolje zna stvarnu vrijednost kompasa? Je li to profesor navigacije? Ne, nego mornar koji plovi duž nepoznate i opasne obale.

4. Vjera

Naša vjera se očituje upravo u tome što je usredotočena na osobu Krista, koji je odsutan sa Zemlje. Čim budemo vidjeli njega, vjera neće više biti potrebna. Kada smo okruženi tolikim predmetima koji privlače tjelesan pogled, vrlo je teško zapaziti nevidljive stvarnosti i usmjeriti na njih pogled vjere. Potrebno je da nevidljiv Krist postane tako stvaran našim dušama da u usporedbi s njim sve što nas okružuje izgubi svoju stvarnost (Ps 39,6). Za to je neophodna vjera. Sjetimo se da nam je Bog istodobno s vjerom dao i dva sredstva pomoći za život u nevidljivim stvarnostima i za svladavanje prepreka koje se tome suprotstavljaju naime, Riječ, koja nam otkriva Krista i molitvu, putem koje možemo biti u zajedništvu s njim i uživati njegovu prisutnost.

Vjera budućnost čini sadašnjošću i vidljivo nevidljivim, a u tome je snaga onoga tko vjeruje. Ona ono čemu se vjernik nada ostvaruje kao da to već ima; za srce koje vjeruje to već postoji – po vjeri ono ima sigurnost stvarnosti toga. Istodobno je ona i unutarne pokazivanje stvari koje se ne vide, unutarne osvjedočenost o njihovu postojanju (Heb 11,1). Vjera je viđenje onoga što je skriveno; ona nam za nevidljivo daje istu sigurnost koju imamo u pogledu onoga što nam je pred očima. Vjera nam daje srž onoga što se u stvarnosti još ne može pojmiti.

Bogu je zadovoljstvo velika smjelost koja je dokaz velike vjere; za Njega nema veće časti od toga.

Značajka vjere je da se ona oslanja na Boga, i to ne samo unatoč teškoća, nego i unatoč nesposobnosti.

Vjera stavljena na kušnju je ojačana vjera. Putem kušnja upoznajemo vlastitu slabost, ali i Božju vjernost, njegovu nježnu skrb, pa čak i u poteškoćama koje nam šalje kako bismo s Njim mogli proći kroz njih.

Vjera počiva na temelju koji je mnogo čvršći nego što su dokazi koje pružaju naša osjetila, a taj temelj je Božja riječ: naša osjetila mogu nas prevariti, Božja riječ nikada.

Vjera nikada ne govori što kani učiniti, ali čini ono što može, uz pomoć Gospodinove snage.

Put vjere je vrlo jednostavan i vrlo uzak. Vjera ne preuveličava, ali ni ne prezire, sredstva pomoći; ona ih cijeni upravo u onoj mjeri u kojoj ih Bog upotrebljava, ali ne iznad toga. Postoji, dakle, vrlo velika razlika između Božjeg načina uporabe Stvorenja kako bi mi ono poslužilo, i čovjekova načina uporabe Stvorenja sa ciljem da se isključi Boga. Bog se poslužio gavranima da nahrani Iliju, ali Ilija se nije poslužio njima da isključi Boga. Kada je srce stvarno zaokupljeno Bogom, ne bavi se sredstvima kojima se Bog služi; ono se u spokojnoj sigurnosti oslanja na Boga uzdajući se da će bilo koje sredstvo koje On upotrijebi poslužiti za blagoslov, pomoć i opskrbu.

Bog često nije ona trajna stvarnost za naše duše kao što bi trebao biti, ili kao što bi bio ako bismo hodili s jednostavnijom vjerom i u potpunijoj ovisnosti o njemu.

Kada se, po milosti, duša prestane nadati bilo kakvoj pomoći od Stvorenja,

tada, i samo tada, je u prihvatljivu stanju za Božje djelovanje; a kada On djeluje, sve je dobro. On ništa ne ostavlja nedovršeno. On savršeno upravlja svime što se tiče onih koji se uzdaju u njega. Kada uzvišena milost i beskrajna ljubav djeluju zajedno, vjernikovo srce može spokojno uživati.

Počivati u Božjim blagoslovima nešto je posve drugo negoli počivati u samome Bogu!

Nema ničeg blagoslovljenijeg negoli kada duša s jednostavnošću malog djeteta živi u potpunoj ovisnosti o Bogu te savršeno zadovoljna čeka Njegov trenutak. Taj položaj, svakako, sa sobom nosi kušnje; ali dok tako čeka na Gospodina, obnovljena duša uči važne pouke i proživljava najdragocjenija iskustva. No što je snažnije iskušenje da nas se odvuče od Božje vlasti, tim obilniji će biti blagoslov ako znamo kako ostati u tom blagoslovljenom položaju. Neizmjerne je slatko biti ovisan o nekome kome je osobita radost to da može blagosloviti. To mogu cijeniti samo oni koji su u nekoj mjeri okusili stvarnost tog čudesnog položaja, a jedini koji je savršeno i bez prekida ostao u njemu je Gospodin Isus. On je uvijek bio ovisan o Bogu i potpuno je odbacio svaki prijedlog neprijatelja da napusti tu ovisnost.

Nikada nećemo doista iskusiti Božje izvore pomoći dok ne pokušamo ono što je nemoguće. Kakvo je to olakšanje, kakva je to neizmjerne radost, znati da je Bog taj koji djeluje! Kada to spoznamo, ulazimo u počinak – počinak od vlastitih djela.

Božjem djelu, djelu koje je učinjeno po Bogu, nikada neće nedostajati Božjih sredstava pomoći.

Ni neosjetljivost ni nemarnost nisu po vjeri. Postoje ravnodušni ljudi koji,

čini se, dobro prolaze u životu živeći po načelu „hodanja sunčanom stranom života“. To nije po vjeri. Vjera gleda teškoćama u lice te vrlo dobro vidi i onu mračnu stranu života. Ona nije ni u neznanju, ni ravnodušna, ni nemarna; ona u sve uvodi živog Boga. Ona gleda na njega i oslanja se na njega. Za nju sve proistječe od njega.

Vjera je veliko načelo božanskog života, od početka do kraja. Opravdani smo vjerom (Rim 3,28), i živimo po vjeri (Hab 2,4); stojimo po vjeri (2 Kor 1,24), i hodamo po vjeri (2 Kor 5,7). Od početka do kraja trke, sve je po vjeri.

Nema ograničenja blagoslovima koje bismo mogli uživati ako bismo se više pouzdavali u Boga. „Sve je moguće onomu tko vjeruje“ (Mk 9, 23). Bog nikada neće reći: „Dovoljno si primio; previše očekuješ.“ To je nemoguće, jer Njega veseli ispuniti najveća očekivanja vjere. „Otvori širom usta svoja i ja ću ih napuniti“ (Ps 81,10). Vjeri su otvorene neiscrpive riznice neba. „I sve što god vjerujući zaištete u molitvi, primit ćete“ (Mt 21,22).

Vjera ne oklijeva, ona ne sumnja; nevjera je uvijek kolebljiva i neodlučna, i upravo zato nikada ne vidi Božju slavu ni Njegovu snagu. Ne možemo ni zamisliti kolikih nas blagoslova ona lišava.

Vrlo je opasno htjeti hodati stazom vjere nečiste savjesti. Štit vjere možemo uzeti samo tada kada smo stavili opasac istine i oklop pravednosti (Ef 6,14.16).

Vjerovati znači potpuno počivati na Božjoj nepogrešivosti i vjernosti; to, iznad svega, znači zaodjenuti se sigurnošću i jamstvom koje proizlazi iz njegova svjedočanstva; to znači svaku riječ koju je On izgovorio držati stvarnjom od same stvarnosti.

Ono što za nevjernika predstavlja najveću muku, za čovjeka vjere je predmet najveće radosti u njegovu srcu. On će uvijek spremno potvrditi: „Samo na Boga mirno čekaj, dušo moja, jer samo je u njemu nada moja. Samo on je stijena moja“ (Ps 62,5-6).

5. Molitva

Molitva se temelji na neizmjernej po-vlastici da imamo zajedničke interese s Bogom.

Jednostavnost u molitvi pokazatelj je postojanja iskrene vjere koja dobiva ono što traži.

Molitva upućena u Isusovo ime ne može biti odbijena sve dok se držimo granica odobrenja koje nam je Isus otvorio svojom Riječju. Ako molimo nešto što nije sukladno Pismu ili što nije u skladu s Božjom voljom, sâm Krist ne bi to mogao htjeti uslišati. No znamo „da nas on, ako što molimo po njegovoj volji, uslišava ... i znamo da imamo ono što smo od njega iskali“ (1 Iv 5,14-15).

Ako ostanemo u Kristu (Ivan 15,7), naše molitve će biti uslišane. To će biti prirodna posljedica, jer naše želje neće biti naše, nego Kristove, i naše molbe neće biti naše, nego istovjetne Kristovim molbama za nas. Tako će one biti u skladu s Božjom voljom.

Želimo li biti pobjednici u molitvama, budimo nemilosrdni prema svojim nevjernostima. Dokle god smo blagi prema njima, to je kao da smo u prepirki s Bogom i on nas ne može uslišati. Ako se u trenucima svojeg razgovora s našim nebeskim Ocem nešto tvrdokorno ispriječi između njega i nas, to će omesti našu molitvu. Poradimo na tome da uklonimo tu prepreku!

Molitva pod vodstvom Svetoga Duha njeguje i razvija sve Božje milosti u

duši: poniznost, u iskrenom priznanju vlastite nedostatnosti; vjeru, koja se tada hvata za sva Božja obećanja, koja su jedino jamstvo uslišenja molitava; nadu, koja se u naprijed raduje njihovom ispunjenju; ljubav, koja se veseli takovom općenju s Bogom, kao što se i svako ljubljeno biće veseli općenju s onim koji ga ljubi. Oh, kakvo li je osvjeteženje za Božje dijete to da svome Ocu može govoriti s takvim povjerenjem i takvom slobodom!

Molitva za svete osposobljuje nas da prepoznamo sve ono što je kod njih dobro. Ako više molimo za svete, više ćemo se radovati i biti ohrabreni zbog njih. Uvijek je loše izgubiti vjeru u pogledu svetih. Gospodinova ljubav ne može iznevjeriti; stoga s radošću i pouzdanjem možemo računati na tu ljubav. „Ja se uzdam za vas u Gospodinu“ (Gal 5,10). „Uvjeren sam u to da će onaj koji je započeo dobro djelo u vama, dovršiti ga do dana Isusa Krista“ (Fil 1,6).

Bog djeluje po našim molitvama. Hranimo se Božjom riječju. Ona je hrana molitve. Sve što mi činimo, mora biti uz molitvu; jer bez molitve nema ploda.

„I što zaištete u moje ime, učinit ću ... Ako bilo što zaištete u moje ime, ja ću to učiniti“ (Iv 14,13-14). Isus dvaput ponavlja svoje obećanje: Ja ću to učiniti! On obećava da će odgovoriti na naše molitve tako što će djelovati. Moliti u njegovo ime znači tražiti ono što i on sâm traži, ono što on sâm želi, ono što proslavlja Oca. Kad postanemo sigurni da je naša molba u skladu s Božjom voljom i da ga proslavlja, možemo ustrajno moliti dok ne dobijemo odgovor; jer On je rekao: Ja ću to učiniti.

Čini mi se da je istinsko „moljenje bez prestanka“ prvenstveno stav srca, živa svjesnost vlastite nemoći, uslijed koje stalno pozivamo Krista da se pobrine za naše velike potrebe.

„Išтите i primit ćete, da vaša radost bude potpuna“ (Iv 16,24). Doista, za onoga koji je duhovan u svom rasuđivanju, uslišana molitva nije samo darovanje određenog blagoslova, nego on u njoj vidi nešto neizmjerljivo vrednije: ona je za njega dokaz njegova zajedništva s Ocem i s njegovim Sinom, dokaz da je prihvaćen u njihovo društvo – kakav neizreciv izvor radosti!

Kakva je korist od toga da svoje poteškoće predaš u njegove ruke ako ih trenutak kasnije opet uzmeš u svoje? Bog želi da naša srca budu oslobođena briga tako kao što je i naša savjest oslobođena grijeha.

Moliti znači očekivati sve samo od Boga; neprestano držati svoje duše pred Njim; izložiti Ocu svoje potrebe, svoje strahove, svoje nevolje, stalno predavati sebe u njegove ruke; unaprijed prihvaćati sve što će se na njemu svjediti da nam daje; uzdisati pred njim osjećajući vlastitu slabost; postaviti se pod zrake njegova svjetla, pod rosu njegovih milosti; zakloniti se pod njegovo milosrđe, ogrijati se na njegovu srcu. To je milost nad milostima i nikakav vjetar, nikakva oluja neće ugasiti svjetiljku onoga koji se moli.

Boga događaji ne uznemiruju. Oni ne mogu uzdrmati ni njegovo prijestolje ni njegovo srce, ali uvijek izvršavaju njegove namjere. U svom odnosu prema nama Bog je ljubav; mi smo, po milosti, oni oko kojih se on suosjećajno brine; čuje nas, štoviše, priklanja svoje uho da bi nas slušao. U svemu, dakle, namjesto da se uznemiru-

jemo i premišljamo u svojim srcima, moramo iznositi Bogu svoje molbe u molitvi, s vapajima i „otkrivena“ srca. Kada svoj teret bacimo na Onoga čiji mir ništa ne može poremetiti, njegov mir će čuvati naša srca (Fil 4,7). Naša nevolja će biti pred njim, a trajan mir Boga ljubavi, koji se brine za sve i zna sve u naprijed, umirit će naše rasterećeno srce i dati nam mir koji je u Njemu.

6. Zajedništvo

Moralna bliskost s Bogom i zajedništvo s njim jedini su načini za stvaran rast u spoznanju njegovih putova i blagoslova koje on želi podijeliti svojoj djeci. Zapravo je to jedino stanje u kojemu ih se može shvatiti, ili u kojemu smo moralno sposobni primiti ih. Svako ponašanje koje ne odgovara toj bliskosti s Bogom, svaka lakomislenost koja ne može opstati u njegovoj prisutnosti, lišava nas tih Božjih spoznaja i čini nas nesposobnima da ih primimo.

Vjera, nada i ljubav oblikuju naš kršćanski karakter (1 Kor 13,13; 1 Sol 1,3; 5,8; Kol 1,4-5); no taj karakter ne bi se mogao oblikovati u nama bez odnosa s Gospodinom i Bogom. Srce se vjerom oslanja na Njega, računa s Njim i priklanja Njegovom načinu života ovdje na zemlji. Isus je živio ovdje dolje, a sada nas predstavlja u Nebu i njeguje nas kao dobar Pastir. On ljubi svoj narod; on ih hrani i brine se za njih: naša vjera i naša nada uvijek gledaju na Njega. Savjest je stalno pred Bogom, našim Ocem, no to nije duh straha: nema nikakve nesigurnosti u pogledu našeg odnosa s njim, jer smo djeca Oca koji nas savršeno ljubi, No stalno smo pred Bogom. Njegovo svjetlo ima autoritet i vlast nad našom sa-

vješću; živimo sa sigurnošću da su Božje oči nad nama, u ljubavi, ali i da svetlo razotkriva sve. Ono osuđuje sve što bi moglo oslabiti blaženu i smirenu stvarnost Božje prisutnosti, našeg zajedništva s Isusom, našeg povjerenja u njega i bliskog dodira naših duša sa Spasiteljem.

Nikad nemoj biti zadovoljan ako nisi u stanju hoditi i govoriti s Kristom kao s bliskim prijateljem. Bit ćeš sretan samo ako imaš blizak odnos s Onim koji te je ljubio takvom ljubavlju!

Sve što činimo trebalo bi biti izražaj privrženosti našega srca Kristu, što bi trebalo biti vidljivo i drugima. Kada usmjerim svoj pogled na Isusa, kada promatram njegovu potpunu poslušnost, njegovu čistoću, njegovu milost, njegovu blagost, njegovu strpljivost, njegovu požrtvovnost, njegovu svetost, njegovu ljubav, kao i nepostojanje bilo kakvog traženja vlastitih prava, tada mogu reći: "To bi, po njegovoj neizmornoj milosti, trebalo biti vidljivo i u mome životu." Moguće je da Kristov život bude zasjenjen u meni; no, ipak, zbog toga nije ništa manje istinito da je to moj život. Oh, kako sam sretan kada to tako promatram! Kakav odmor za dušu! Kakva čista radost za srce! Sâm Isus je, istodobno, središte svih mojih naklonosti; sve moje naklonosti oblikovane su skladno njegovoj svetoj osobi.

Ako su nam oči uperene na Krista, sve je lako: zajedništvo s njim daje jasnoću i sigurnost. To je vrednije od svega ostaloga, svega što možda izgubimo.

Kako loza donosi plod? Ne donosi ga neprestano se naprežući da dobi zrak i sunčeve zrake. Donosi ga, jednostavno, tako što ostaje povezana s trskom, u tihoj i smirenoj sjedinjenosti;

onda se cvjetovi i plod javljaju spontano (Iv 15,4-5)

A kako će kršćanin donijeti plod? Naporima i borbama da zadobije ono što mu je darovano? Razmišljanjem o budnosti, molitvi, djelatnostima, kušnjama i opasnostima? Ne! On mora potpuno usredotočiti svoje misli i osjećaje na Krista, potpuno prepustiti cijelo svoje biće u Njegove ruke: mora neprestano gledati u njega, kako bi primio njegovu milost.

Kada gorljivo tražimo Gospodina i njegovu milost, božanska snaga djeluje tako da nas izbavi, da nas oslobodi, da nam pomogne da nađemo zadovoljstvo u Kristu; a to zadovoljstvo odvaja nas od zla i od svijeta.

Čovjekove misli u pogledu blagoslova prečesto su ograničene na ono što je zemaljsko, dok je istinski blagoslov upoznavanje Boga. Poznajemo li ga bliskije negoli bilo kojeg prijatelja na Zemlji, tako da naša duša procvjeta u njegovoj prisutnosti, koja nam ne donosi nikakve zabrane ni prisile, nego nas ispunjava neizrecivim blagoslovom? Takav blagoslov je nepoznat onima koji prihvaćaju ono što Gospodin ne bi prihvatio, i koji misle da su riječi – puke riječi s kojima se u njihovom životu ništa ne podudara, to jest vjeroispovijedanje bez djelovanja – dovoljne pred njim koji je Sveti i Istiniti. No što se više bude ostvarivala i očitovala Njegova prisutnost, tim više će se pokazati kako je s njom nespojivo bilo što što je suprotno Njegovoj naravi i što nije u skladu sa savrшеноšću Njegova bića.

Oni koji su dovedeni Bogu putem djelotvornosti Kristove krvi i putem pomazanja Duhom Svetim, moraju se kretati u području koje je izvan dosega utjecaja svijeta i tijela. Božja bli-

zina daje duši takvo razumijevanje ispravnosti svih njegovih putova, takav osjećaj pravednosti svega onoga što On dopusti, da možemo štovati u njegovoj prisutnosti čak i tada kada nam je njegova ruka uzela osobu koju smo najviše voljeli.

Svetište nije mjesto koje bi kršćanin trebao posjećivati povremeno, nego mjesto na kojemu treba po redovitoj navici služiti i štovati. To je područje u kojemu on treba „živjeti, kretati se i biti“. Što duže živimo u Božjoj prisutnosti, to teže ćemo moći podnijeti izbivanje izvan nje. A tko god poznaje sreću boravljenja u njoj, izbjegavat će sve što bi ga moglo spriječiti u tome. Nema ničega na čitavom svijetu što bi se, po prosudbi srca koje je duhovno, moglo mjeriti s vrijednošću jednog sata zajedništva s Bogom.

Želimo li uživati Božje odobravanje i Božju prisutnost, trebamo nastojati vjerom djelovati sukladno nebeskom pozivu, to jest u iskustvu, u provođenju u djelo i u našem moralnom biću nastojati postići ono na što nas Bog poziva: potpuno zajedništvo s njegovim jedinorođenim Sinom, zajedništvo s Isusom odbačenim na Zemlji, zajedništvo s njim u Nebu.

Ako nam zajedništvo nije baš svojstveno, nemojmo biti zadovoljni s time; no, s druge strane, nemojmo se ni obešhrabriti. Bog se putem Kristova svećeništva pobrinuo za svu našu nesposobnost i za sve naše nedostatke.

Živimo sada s Isusom u nebeskim predjelima; sve što je ovdje na zemlji gledajmo s te visine, u pravoj perspektivi.

„Tko je ta koja dolazi iz pustinje naslonjena na svoga ljubljenoga?“ (Pj 8,5). Penji se, penji se sve više i više! Iz pustinje, izvan pustinje, daleko od pusti-

nje oslanjajući se na Krista. Oh, kakve li radosti da više ne moram biti sâm, kakve li neizrecive radosti poznavati sve veću bliskost s njim i oslanjati se na njega, tim više što sam svjestan svoje slabosti, svog neznanja u pogledu budućnosti, svoje nesposobnosti da hodam sâm!

Prihvatiti ono što ne razumijem, pokoriti se onome što je neobjašnjivo, vjerovati u ono što se čini nemogućim, hoditi putem čije mi je odredište skriveno – to su prve pouke koje treba naučiti u Božjoj školi. „Ako ostanete u mojoj riječi, uistinu ste moji učenici; i upoznat ćete istinu“ (Ivan 8,31-32). Pravi učenik započinje nasljedovanjem Gospodina, a spoznaja dolazi iz zajedništva s njim.

Ništa nije korisnije za zajedništvo s Isusom kao smirenost duše. Samo u tome stanju moći ćemo steći poslušnost koja Gospodinu omogućuje da nam objavi svoje tajne i pokaže nam naš put.

Promatranje Isusa Krista je jednostavan djetinji pogled, neprekidno uperen u Njega. Promatrati Isusa Krista znači živjeti s Njim, uživati Njegovu prisutnost, biti zaokupljen sjećanjem na Njega, iznositi pred Njim sve svoje misli i sve svoje nakane, ispuniti Njime svoj duh i svoju dušu ...

„Sve mogu u onome koji me jača“ (Fil 4,13). To je divno i dragocjeno iskustvo, ne samo zato što nas čini sposobnima da se suočimo sa svim okolnostima – što je od velike vrijednosti – nego zato što Gospodina poznajemo kao trajnog prijatelja, stalnog, vjernog i snažnog.

Marc Tapernoux

(Iz knjige „Ukorijenjeni i utemeljeni u Njemu“)

Biblijske slike i simboli

Jutarnja zvijezda

Jutarnja zvijezda, koja na svršetku noći najavljuje početak novoga dana, slikovit je prikaz Gospodina Isusa, koji će uskoro doći kako bi one koji su njegovi odveo u Očevu kuću. U Otk 22, gdje se tripudij ukazuje na njegov skori dolazak (rd. 7.12.20), on sâm sebe naziva „sjajnom zvijezdom jutarnjom“ (rd. 16). Pod „uzlaženjem jutarnje zvijezde u srcima“ u 2 Pet 1,19 misli se na živo iščekivanje Gospodinova dolaska, a u Otk 2,28 pobjedniku u Tijatiri On obećava dati jutarnju zvijezdu, to jest nadu u Njegov skori povratak. No tijekom svoje vladavine u tisućgodišnjem kraljevstvu (u kojemu će ti isti pobjednici također imati udio, rd. 26), On će sjati kao Sunce pravednosti.

Pod jutarnjim zvijezdama u Jobu 38,7 misli se na anđeoske knezove. Sotona, kojega se u Iz 14,12 može vidjeti u liku babilonskoga kralja, tamo je nazvan „sjajnom zvijezdom“ i „sinom jutra“.

Truba, trombon

U Bibliji postoji više izraza za puhačke instrumente, od kojih se najčešće upotrebljavaju truba (hebr. *hazozerah*) i trombon (hebr. *šofar*), koji je, zapravo, bio rog. Obje srebrne trube koje je Mojsije morao napraviti služile su za sazivanje Izraelove skupštine i kao znakovi u raznim prigodama (Br 10,1-10). U trube se trubilo i Bogu na hvalu (1 Ljet 13,8; 15,24; 2 Ljet 29,27). No na velik Dan pomirenja trebalo je, naprotiv, zatrubiti u trombon (Lev 25,9), kao i tijekom osvajanja Jerihona. Tamo se to naziva „trombon svečane obljetnice“ (hebr. *šofarot hajo-velim*), budući da u svome nazivu (izvornom) ima isti dodatak kao i godina svečane obljetnice u Lev 25,10. Trube i tromboni spominju se zajedno u Ps 98,6. Proroci često govore o trubljenju u trombon kao znaku za početak borbe ili znaku nekog važnog događaja (Iz 18,3; 27,13; Jer 4,5; 42,14). U NZ-u se truba (grč. *salpinks*) spominje gotovo samo u prenesenom značenju, i to kao obilježje glasa Gospodina Isusa kao suca (Otk 1,10; 4,1), kao znak ponovnog dolaska Gospodina Isusa po one koji su njegovi (1 Kor 15,52; 1 Sol 4,16) ili kao znak određenih sudova nad Zemljom u razdoblju Tjeskobe („sedam truba“ u Otk 8), pri čemu „posljednja truba“ u 1 Kor 15 nije istovjetna sa sedmom trubom u Otkrivenju 8. Truba je slikovit prikaz Božjeg govora ljudima, kojim on šalje svoje svjedočanstvo i svoju poruku.

Arend Remmers
(Iz knjige: *Biblische Bilder und Symbole*)